

UZASADNIENIE

Powódka H. Ż. wniosła przeciwko pozwanemu (...) Spółce akcyjnej o zapłatę 41670,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, tytułem pełnego odszkodowania za najem pojazdów zastępczych.

Nakazem zapłaty sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zakwestionował okresy najmów, które w ocenie pozwanego uległy znacznemu wydłużeniu.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 11 marca 2016r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ użytkowany przez H. Ż., pojazd marki M. (...) (klasa E) nr rej. (...), pozostający w leasingu. Sprawca zdarzenia posiadał ważną polisę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z pozwanym (...) Spółką akcyjną.

Poszkodowana dokonała zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, których uznał swoją odpowiedzialność za szkodę.

Powódka była płatnikiem podatku VAT i ma możliwość odliczenia 100% naliczonego podatku.

Powódka nie miała innego pojazdu, którym mogłaby zastąpić pojazd uszkodzony, w związku z czym w dniu 14 marca 2016r. najęła od A. L. pojazd zastępczy marki M. (...), którym dysponowała do 16 marca 2016r., kiedy to najęła od niej pojazd B. (...) (klasa E) za stawkę 550 zł dziennie. Samochód ten zwróciła 18 kwietnia 2016r. Koszt najmu pokrył w całości pozwany, po zawarciu ugody z wynajmującym.

Bezsporne, a nadto dowód:

- faktura VAT, k. 46,
- oświadczenie, k. 47
- pismo (...), k. 52.

Dnia 14 marca 2016r. uszkodzony pojazd został przetransportowany do (...) pojazdów M. w P.. W tym samym dniu oraz 16 marca 2016r. nastąpiły oględziny pojazdu przez rzeczoznawcę pozwanej. Na tej podstawie pozwany sporządził kosztorys, który został doręczony (...) 1 kwietnia 2016r. Następnie warsztat sporządził własny kosztorys przesyłając go pozwanej, która jednak nie zaakceptowała go w całości i dokonała weryfikacji 6 kwietnia 2016r. W odpowiedzi (...) zwróciło się o przeprowadzenia dodatkowych oględzin pojazdu, co nastąpiło 13 kwietnia 2016r. W tym samym dniu pozwana sporządziła kosztorys, który nie zawierał wszystkich koniecznych czynności naprawczych oraz części zamiennych. W dniu 18 kwietnia 2016r. (...) ponownie przesłała pozwanemu kalkulację naprawy, która po częściowej weryfikacji w zakresie części zamiennych i ilości roboczogodzin została zaakceptowana przez pozwaną 26 kwietnia 2016r.

Dowód:

- fotografie w aktach szkody płyta DVD, k 101

- kosztorysy, w aktach szkody płyta DVD, k 101
- kosztorysy, k. 163-166,
- kosztorys, k, 145-148, 153-155, 156-158,
- wiadomości mailowe, k. 152, 163, 167,
- raport, k. 170,
- oświadczenie (...), w aktach szkody płyta DVD, k 101.

W dniu 25 kwietnia 2016r. i w dniu 27 kwietnia 2016r. (...) zamówiło części zamienne, które dotarły do warsztatu w całości w dniu 29 kwietnia 2016r. zaś drzwi tylne prawa dotarły 4 maja 2016r.

Dowód:

- dokument PZ, k. 174-191.

Pozwana poinformowała wynajmującego pojazd B. (...), że najem uznaje za zasadny jedynie do 18 kwietnia 2016r. i dalej nie będzie uznawać zasadności najmu i wypłaty odszkodowania. W związku z tym powódka zobowiązała się wobec wynajmującego do dalszego opłacania najmu we własnym zakresie, dlatego najem pojazdu był kontynuowany do 28 kwietnia 2016r.

Wynajmująca w dniu 28 kwietnia 2016r. wystawiła fakturę powódce, za najem pojazdu B. (...) za stawkę 550 zł dziennie przez 10 dni od 19 kwietnia do 28 kwietnia 2016r., w wysokości 6765 zł brutto. Powódka w całości uiściła należność.

Dowód:

- faktura, k. 14,
- zeznania M. Ż., k. 93-94,
- potwierdzenie przelewu, k. 85.

W dniu 25 maja 2016r, (...) zawiadomiło poszkodowaną o zakończeniu naprawy i możliwości odbioru pojazdu W dniu 2 czerwca 2016r. powódka zgłosiła się po odbioru auta czego jednak nie dokonała składając zastrzeżenia co do jakości naprawy, tj. niewłaściwego lakierowania.

Dowód:

- wiadomość mailowa, k. 143v.
- pismo, k. 51.

Umowa najmu pojazdu B. (...) zakończyła się 28 kwietnia 2016r., a powódka najęła następnie pojazd marki P. (...) (klasa F) w (...) spółce (...) we F. za stawkę 120 euro dziennie. Pojazd ten był najmowany od 6 lipca 2016r., kiedy to powódka ostatecznie odebrała pojazd po wykonanej naprawie z (...).

W dniu 29 lipca 2016r. wystawiono fakturę na kwotę 8280 euro, tytułem najmu pojazd przez 69 dni za stawkę 120 euro dziennie.

Dowód:

- rachunek, k. 15 wraz z tłumaczeniem k. 91.

Technologiczny czas naprawy uszkodzonego pojazdu M. (...) wynosił 12 dni. Do tego czasu należało doliczyć dodatkowy czas na ustalenie zakresu szkody, zamówienie części. Naprawa powinna zakończyć się 20 maja 2016r., a pojazd powinien być odebrany najpóźniej następnego dnia roboczego tj. 23 maja 2016r. uzasadniony łącznie czas naprawy powinien wynieść maksymalnie 71 dni.

Dobowa stawka najmu odpowiadające klasie pojazdu uszkodzonego marki M. (...) tj. klasy (...) klasa E", przy najdłuższym okresie najmu, ze zniesionym udziałem w szkodzie, bez limitu kilometrów zawierała się w przedziale od 335 zł netto do 395 zł nett..

Pojazd P. (...) był pojazdem wyższej klasy – klasa F luksusowy - niż uszkodzony M. (...).

Dowód:

- opinia biegłego k. 105-110, 212-217, 238.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił art. 822 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w §1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Odpowiedzialność pozwanego towarzystwa ubezpieczeń wynikała również z art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązkiem odszkodowawczym ubezpieczyciela wobec poszkodowanego są objęte wszelkie postaci szkody wyrządzone tej osobie, a więc zarówno szkody na osobie, jak i szkody na mieniu, co wynika z art. 34 ust. 1 powołanej ustawy.

W sprawie bezsporna była odpowiedzialność pozwanego, potrzeba najmu pojazdu zastępczego, częściowo stawka najmu.

Sporne były okresy najmu, jak i uzasadniona stawka najmu dla pojazdu klasy E w wysokości 120 euro.

Badając z urzędu legitymację czynną powódki uznano, że skoro to powódka była leasingobiorcą, a więc użytkownikiem pojazdu, nie ulegało wątpliwości, iż to właśnie ona była poszkodowana jego uszkodzeniem poprzez konieczność zastąpienia go pojazdem zastępczym. Pozwany nie zdołał również wykazać aby ewentualnie roszczenia z tym związane zostały przez powódkę zbyte. Co więcej pozwany nie kwestionował twierdzeń powódki i zeznań świadka, iż nie zawierała ona żadnej odrębnej umowy na najem z wynajmującym (A. L.) na okres od 18 kwietnia 2016r., niż umowa zawarta pierwotnie w dniu 18 marca. Świadek M. Ż. (2) zeznawał, że po zaprzestaniu finansowania najmu przez pozwanego, najem na kolejne 10 dni (od 19 kwietnia do 28 kwietnia) odbył się na zasadzie telefonicznego przedłużenia i zobowiązania powódki do zapłaty. Takie twierdzenia nie były w żaden sposób kwestionowane, brak więc było jakiegokolwiek przesłanki do zobowiązania wynajmującego do złożenia ewentualnie posiadanych dokumentów. Co więcej już sam fakt zapłaty przez powódkę z góry (bo już 18 kwietnia) całości wartości najmu, wskazywał, że żadna umowa cesji nie miała w sprawie racji bytu.

Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy

lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Odnoszą się do zarzutu pozwanego w zakresie nieadekwatnego okresu najmu, uznano go za zasadny w części. Okres najmu był ściśle powiązany z procesem przeprowadzanego postępowania likwidacyjnego oraz samej naprawy. Na tą okoliczności przeprowadzono dowód z opinii biegłego, jak i dowody z dokumentów znajdujących się w aktach szkody, jak i dokumentów obrazujących przebieg procesu naprawy przekazanych przez (...) W.. Na tej podstawie ustalono, że ostateczny zakres naprawy został ustalony przez pozwanego i (...) dopiero w dniu 26 kwietnia 2016r. Niewątpliwie skoro płatnik odszkodowania zgłaszał swoje kolejne zastrzeżenia co do kosztorysów wskazywanych przez warsztat, a w związku z ujawnianiem kolejnych uszkodzeń potrzebne były kilkukrotne dodatkowe oględziny pojazdu (do czego w sposób oczywisty był uprawniony pozwany), to nie mogło budzić wątpliwości, że do czasu zaakceptowania zakresu uszkodzeń i właściwego oraz najbardziej uzasadnionego ekonomicznie sposobu naprawy, warsztat nie był uprawniony do podejmowania właściwych czynności naprawczych. Jak więc słusznie wskazał biegły, (...) było zobowiązane do zamówienia części najpóźniej 27 kwietnia, co faktycznie zostało uczynione. Nadto biegły posiadający w tym względzie doświadczenie uznał, że ostateczne ich zgromadzenie do 4 maja 2016r. (kiedy to dotarły drzwi), a więc 3 dni robocze (z wyłączeniem dni świątecznych), było standardowym czasem oczekiwania. Uwzględniając, że technologiczny czas naprawy, również ustalony przez biegłego zgodnie z jego wiedzą specjalistyczną, wynosił 12 dni, to istotnie naprawa powinna była zakończyć się w piątek 20 maja 2016r. Tym samym pojazd mógł być odebrany 23 maja. Opóźnienie więc naprawy i wydanie pojazdu dopiero w lipcu 2016r. nie było niczym uzasadnione, a co najmniej powódka w żaden sposób nie zdołała tego wykazać. Łącznie więc naprawa mogła trwać maksymalnie 71 dni.

W zakresie zarzutu dotyczącego zawyżenia stawki najmu, również wypowiedział się biegły. W swoich opiniach pisemnych, a ostatecznie w ustnej opinii uzupełniającej wyjaśnił, że rynkowe stawki najmu (...)a klasy E, po uwzględnieniu zniesienia udziału własnego w szkodzie i opeji bez limitu kilometrów, wynosiły od 335 zł do 395zł netto, zaś dla pojazdów klasy E przedział sięgał 495 zł. Nadto biegły w toku zeznań wskazał, że istotnie w opinii pisemnej nastąpiła omyłka poprzez wskazanie jako pojazdu najmowanego A. (...), a nie B. (...), jednak oba pojazdy są tej samej klasy – (...), co nie miało więc wpływu na treść merytoryczną opinii. Nadto biegły wyjaśniał, że istniały różnice cenowe między pojazdami klasy E, a (...) klasy E i stawki te sprecyzował wydając opinię ustną. Biegły stwierdził również, że istotnie P. (...) był pojazdem wyższej klasy niż pojazd uszkodzony, tym samym zdaniem sądu nie było żadnych podstaw do uwzględniania przy wysokości odszkodowania kosztu najmu pojazdu tej klasy.

Powódka zdołała więc wykazać zasadność stawki najmu do 395 zł netto, przez okres 36 dni (od 18 kwietnia do 23 maja). Tym samym dokonano obliczenia: $36 \cdot 395 = 14200$ zł.

Odsetki przyznano na podstawie art. 817 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w art. 100 k.p.c., Powódka wygrała sprawę w 34 %, a pozwany utrzymał się z obroną w 66 %. Na koszty poniesione przez powódkę składają się: opłata od pozwu 2084 złotych, od pełnomocnictwa 34 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 3600 złotych, łącznie 5718 zł z czego 34 % daje kwotę 1944,12 zł. Koszty poniesione przez stronę pozwaną to koszt wynagrodzenia biegłego 1000 i wynagrodzenie pełnomocnika 3600 złotych łącznie 4600 zł, z czego 66 % daje w kwotę 2904 złotych. Dokonując wzajemnej kompensaty orzeczono jak w pkt III wyroku.

Łącznie koszt opinii biegłego wyniósł 1 849,92 zł, z czego po uwzględnieniu zaliczki do dopłaty pozostało 849,92 zł. kwotę tę rozdzielono stosunkowo do przegranej w sprawie między powódkę i pozwanego, zgodnie z treścią art. 113 u.k.s.c., o czym orzeczono w pkt IV i V wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

3,(...)